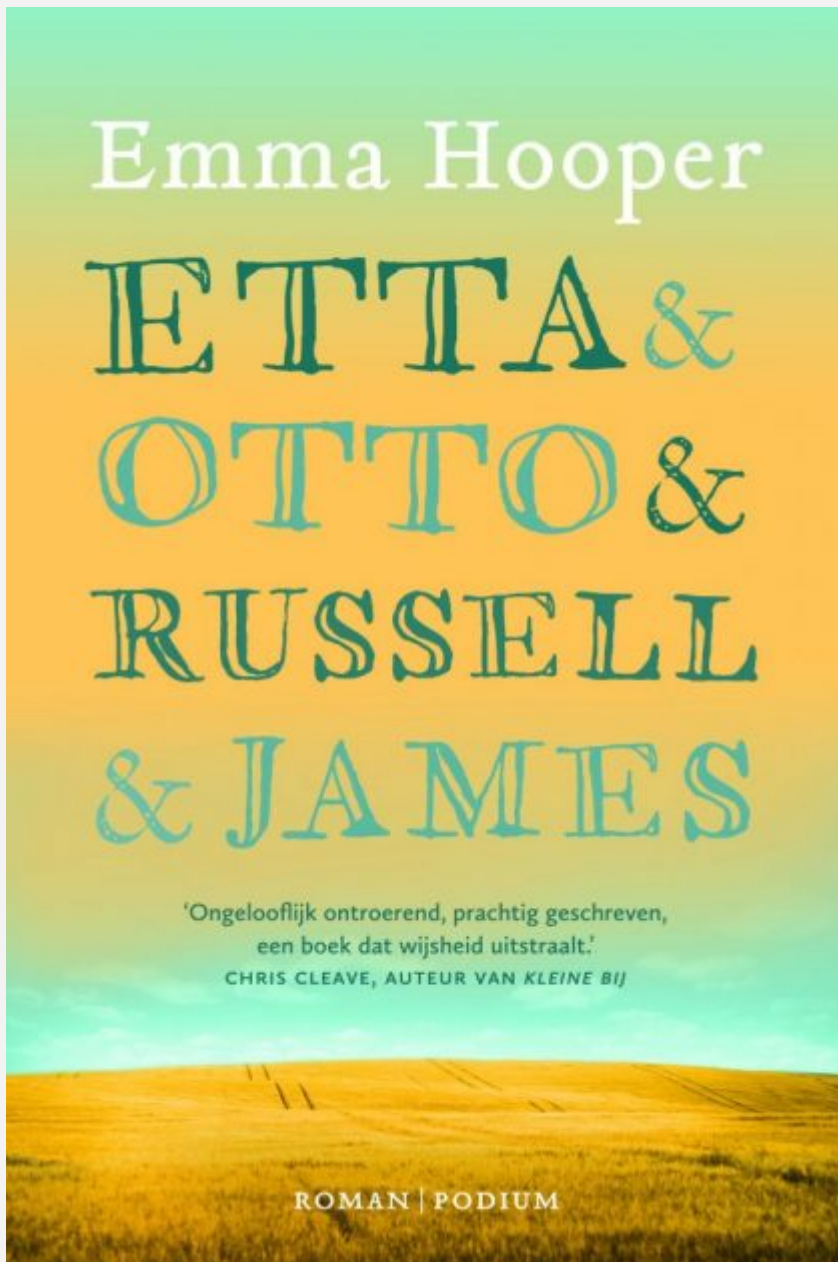

'Etta & Otto & Russell & James' door Emma Hooper

Emma Hooper heeft een intrigerende en aantrekkelijke roman geschreven over Etta, die op haar 82e besluit een voettocht te gaan maken naar de oceaan. De personages over wie Emma schrijft gaan over het verleden van Etta, met Otto, Russel, over hun opgroeien, hun schooltijd en hun verdere levensverhaal. De sprankelende roman heeft een bovennatuurlijke toon, vooral met betrekking tot de Coyote James en de dromen van Etta, alsof zij Otto's dromen beleeft.

Op de afgelegen boerderij in Saskatchewan ligt een afscheidsbrief voor Otto op de keukentafel. Daarin legt Etta uit waar en waarom ze op reis gaat. Onder de brief heeft ze recepten neergelegd, zodat Otto zelf broodjes en koekjes kan bakken.

Etta steekt de akker van haar en Otto over en na twee kilometer ook de akker van Russel Palmer, die al vroeg buiten staat om te kijken of er herten te zien zijn. Aan Russel vertelt ze over haar verre wandeling.

Emma Hooper gaat dan terug in de tijd naar Otto-7 en zijn familie, waar ieder kind een naam en een nummer kreeg, zodat men ze makkelijk kon onthouden. Daar kwam ook Russel, een neef van de burens, ging op Otto's stoel zitten en kon blijven eten. Tot voor kort hadden Russel en zijn ouders in de stad gewoond, in Saskatoon. Na het overlijden van zijn vader vond zijn moeder het beter voor hem dat hij naar familie op het platteland zou gaan. Zelf zou ze in Regina gaan werken. In datzelfde jaar werd Etta zes jaar en groeide ze op met haar zus Alma.

De overgang naar het heden leest vlotjes.

's Avonds zakt de oranje zon achter de horizon en Etta stopt met lopen. Ze komt bij een meer en loopt tot de aanrollende golven. Als ze in het zand zit, sluit ze haar ogen.

"Ze trok aan haar gedachten, probeerde haar geest open te trekken, nog steeds met haar ogen dicht. Zand. Stemmen. Niet

onopvallend, niet ongemerkt, haalde ze een opgevouwen papier uit haar zak. Er stond: Etta Gloria Kinnick. Deerdale Farm. 83 in augustus.” (pag 23)

Etta loopt drie droge dagen in Manitoba. Dan beginnen haar schoenen te lekken. Die nacht slaapt ze in een mosterdveld en droomt van water, van boten, jongens en mannen, en alles werd donker en ze dook dieper en dieper het water en dat water likte aan haar voeten en enkels. Als Etta s'ochtends wakker wordt, kijkt een coyote haar aan. Samen lopen ze verder. Etta noemt hem James.

Otto was ook ooit op reis, om te vechten in een ver land. Nu Etta weg is, krijgen de demonen uit de oorlog weer vat op hem. Hij kan moeilijk met de stilte omgaan. Otto vindt gelukkig een recept van een smeersel gemaakt van vlas. Dat kan hij op zijn ogen smeren, waarna hij rustiger wordt en gelukkig kan slapen.

Mooi vond ik de passage over Etta en James die langs de rivier lopen. Er zijn steeds meer steden en mensen die nieuwsgierig zijn naar Etta en haar tocht. Etta vraagt telkens aan James of er iemand achter hen aan loopt. Hij antwoordt hij altijd hetzelfde: *“Nee”*. Ze moeten een brug over, maar James wil niet. Bryony, een verslaggeefster die ze al eerder waren tegengekomen, ondersteunt Etta bij de oversteek. In het midden houden ze elkaars hand vast. Elke keer als ze naar links of rechts moeten, bij een meer, bij een weg of obstakel, blijft Etta staan, kijkt om zich heen, spuugt op de grond en wrijft het speeksel met haar schoen de grond in. *“Waarom doe je dat?”* vraagt Bryony *“Voor James”*, zegt Etta, *“zodat hij ons kan vinden.”* Etta raakt steeds vaker in de war. *“Ik probeerde je te roepen, maar werd moe. Ik dacht dat je niet bestond dat ik je had verzonnen.”*

Ontroerend schrijft Emma Hooper het gedeelte over Etta's oor.

Midden in een nacht wordt Bryony wakker, waarom weet zij niet goed, tot zij Etta ziet, die met een starende blik langs haar heen kijkt. Etta begint te jammeren en te schreeuwen: *‘ik sta in brand’*. Ze slaat wild om zich heen alsof ze dreigt te verdrinken. Bryony giet een fles water in haar oor, Etta wordt rustiger en zegt zacht. *“Hij is dood, weet je”*. Bryony vindt dat ze moeten gaan lopen, terug naar de stad. Etta ziet er voor het eerst zo oud uit als ze is. Ze bereiken het Grand Falls Ziekenhuis en Verzorgingstehuis. *“Zij is zichzelf kwijtgeraakt”*, vertelt Bryony aan de verpleegster.

Het einde van het boek bestaat uit hele korte (hoofd)stukken en is wat verwarrend. Na het nogmaals te lezen begrijp ik dat er een veelomvattend verband is tussen de dromen, angsten, liefde en creativiteit enerzijds en de gebeurtenissen in de met elkaar verweven levens van Etta & Otto & Russell & James.

Mooi bedacht, mooi beschreven en een knap debuut met een mooie omslag!

De Canadese Emma Hooper reist rond de wereld met een oude koffer vol gadgets, een altviool en een accordeon. Ze trad op met onder anderen Peter Gabriël en Toni Braxton, en acteerde in verschillende films en tv-series. Emma Hooper publiceerde eerder korte verhalen en gedichten en geeft les in 'creatieve writing' aan de Bath Spa University.

Uitgeverij Podium, 2014

Vertaald uit het Engels door Johan Hos (*Etta and Otto and Russell and James*)

Bladzijde 312

ISBN 978 9057 596 889

Recensie door Anneke Balk, augustus 2016